

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
státní příslušnost X
bytem v ČR X
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Poděbradská 173/5, 190 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 936/3, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2023, č. j. OAM-54/ZA-ZA11-P10-2022,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) se neuděluje.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě předně stručně shrnul průběh předcházejícího správního řízení a podotkl, že má odůvodněný strach z pronásledování, jeho výpověď nebyla nijak znevěrohodněna a je v souladu se shromážděnými informacemi. Dále v zásadě obecně namítl porušení ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), ustanovení § 3 správního řádu ve spojení s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu, ustanovení § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, ustanovení § 12 zákona o azylu, ustanovení § 14 zákona o azylu, ustanovení § 14a zákona o azylu, článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a článku 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků.
3. Následně žalobce shrnul i důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Uvedl, že v Kazachstánu byl před svým odjezdem X a účastníkem X demonstrací. V důsledku těchto svých aktivit byl pronásledován kazašskou policií. Opakovaně ho bez vysvětlení odváželi na policejní stanici, kde často musel strávit i několik dní a byl ponechán až 24 hodin bez jídla, pití a možnosti použít toaletu. Policisté jej při výsleších také surově bili, protože musel několikrát navštívit nemocnici. Důsledkem bití do rozkroku byly i vleklé X potíže, které přetrvaly i po příjezdu do České republiky. Před svým odjezdem z Kazachstánu se před policií nuceně skrýval.
4. Uvedené jednání kazašské policie označil žalobce za pronásledování pro uplatňování svých politických práv a svobod. Rovněž vyjádřil strach, že by mu toto pronásledování hrozilo i po případném návratu. Taktéž podle něj lze jednání policie považovat za mučení a nelidské či ponižující zacházení nebo trestání a jsou proto dány i důvodné obavy, že by mu po návratu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. V důsledku této hrozby by tedy jeho vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Kvůli svému zdravotnímu stavu také označil svůj případ za hodný zvláštního zřetele, protože by mu měl být udělen azyl z humanitárních důvodů.
5. Závěrem podané žaloby tak žalobce navrhl zdejšímu soudu, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Alternativně navrhl, aby zdejší soud zrušil napadené rozhodnutí a rozhodl tak, že žalobci se uděluje mezinárodní ochrana ve formě azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 14. 3. 2023 nejprve shrnul obsah podané žaloby, podotkl, že s žalobcem uplatněnými námitkami nesouhlasí, a odkázal na obsah správního spisu a napadené rozhodnutí. Taktéž poznamenal, že žalobce měl v průběhu pohovoru možnost sdělit vše podstatné a mohl se seznámit i se shromážděnými podklady. Rovněž žalovaný konstatoval, že napadené rozhodnutí nepovažuje za vadné, nesprávné či nezákonné, a že zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady a objektivní informace.
7. Následně žalovaný označil podanou žalobu za neprojednatelnou, jelikož neobsahuje žalobní body, ke kterým by bylo možné zaujmout kvalifikované stanovisko. K tomu uvedl, že obsahem podané žaloby je pouze opětovné vyličení azylového příběhu a námitky obecného charakteru, v nichž nejsou nijak konkretizována pochybení, kterých se měl dopustit. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, s tím, že žalobce je dle jeho názoru povinen řádně vymezit své námitky směřující proti napadenému rozhodnutí.

8. Dále žalovaný zopakoval, že zjistil dostatečně skutkový stav věci. Nelze podle něj tvrdit, že provedené dokazování bylo nedostatečné a skutková podstata neměla oporu ve spisu. Z důvodu procesní opatrnosti pak zmínil, že problémy žalobce politického charakteru zjevně nebyly motivem jeho odchodu ze země původu, když stěžejním důvodem bylo zaměstnání na území České republiky. Žalobce podle něj od roku 2020 pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání a nic mu nebránilo podat žádost o udělení mezinárodní ochrany již v tomto období. Místo toho však požádal o udělení mezinárodní ochrany až ve chvíli, kdy se již blížil konec platnosti jeho pobytového oprávnění, tedy po dvou letech strávených v České republice. Uvedené dle názoru žalovaného nesvědčí o strachu žalobce z pronásledování a cíleném zájmu bezpečnostních složek o jeho osobu. V této souvislosti žalovaný odkázal na str. 7 až 13 napadeného rozhodnutí a také na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004-79, ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81, ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005-51, a ze dne 13. 1. 2005, č. j. 3 Azs 119/2004-50.
9. Žalovaný tedy shrnul, že žalobce v průběhu správního řízení neuváděl žádné důvody, pro které lze udělit mezinárodní ochranu, a že v odůvodnění napadeného rozhodnutí se dostatečně vypořádal se všemi sdělenými skutečnostmi a podrobně uvedl, na základě jakých skutečností rozhodl. Závěrem proto navrhl zdejšímu soudu, aby podanou žalobu ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) odmítl pro její neprojednatelnost, případně aby žalobu pro její nedůvodnost v plném rozsahu zamítl.

IV. Další podání žalobce

10. Dne 14. 4. 2023 žalobce doručil zdejšímu soudu podání, které označil jako doplnění žaloby. V rámci tohoto podání opětovně shrnul důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, když navíc uvedl, že v lednu 2022 proti němu bylo v nepřítomnosti zahájeno trestní stíhání kvůli X aktivitám. Ve stručnosti také dodal, že závěry žalovaného nejsou správné a nereflektují jeho výpověď ani podklady ve správním spisu. Žalovaný podle něj hodnotil podklady tendenčně, a to v jeho neprospěch. Své závěry pak nijak logicky neodůvodnil a nejedná se o výsledek pečlivého zjištění stavu věci, ale o pouhé dojmy.
11. V části svého podání vztahující se k neudělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu žalobce rozporoval jednotlivé závěry žalovaného. Podotkl, že podklady výslovně zmiňují případy svévolného zatýkání politických protivníků a kritiků režimu a také z nich plyne, že X byla v roce X X. Uvedené informace tedy potvrzují reálnost jeho obav. Dále označil za zavádějící až lživý závěr žalovaného, že jednání policie a státních orgánů není pronásledováním ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu. Okolnost, že nebyl oficiálně zatčen, obviněn, souzen či uvězněn, je přitom podle žalobce imanentním znakem svévolného zatýkání, tedy praxe užívané kazašskými úřady a policií vůči X demonstrantům, což žalovaný naprosto přehlíží. Toto zatýkání a zadržování na policejní stanici, kterého se vůči němu policie opakovaně dopouštěla, přitom bylo reakcí na jeho X aktivity. K odkazu žalovaného na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 5 Az 24/2004 podotkl, že je nutno vzít v potaz, že jím tvrzené pronásledování nespočívá v jednom, ale přibližně třiceti případech zadržení na policejní stanici zahrnujících fyzické násilí.

12. Jako absurdní nazval žalobce představu, že by si snad měl na počínání policie stěžovat, neboť policie jednala na pokyn režimu nebo minimálně s jeho souhlasem. V tomto směru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008-62. Taktéž konstatoval, že v Kazachstánu panuje od rozpadu SSSR autoritářský režim prezidentů Nazarbajeva a Tokajeva, pročež X fungovala jako X. V jednání policie nelze dle názoru žalobce hledat logiku a hodnotit jej z hlediska standardů běžných v České republice. Po událostech v lednu 2022 se podle něj kazašské úřady začaly více zajímat o všechny účastníky X demonstrací. Uvedl rovněž, že zpochybňování jím uvedených skutečností nemá oporu ve správním spisu a žalovaný své závěry nepodložil žádnou přesvědčivou a logickou úvahou. Z napadeného rozhodnutí totiž není zřejmé, proč žalobcova výpověď postrádá logické odůvodnění.
13. K úvahám žalovaného o tom, proč ho kazašská policie nevyšetřovala v období před odjezdem ze země, žalobce zopakoval, že policie ho několikrát hledala v místě hlášeného bydliště v X. On se ale skrýval ve městě X a kontaktu s policií se vyhýbal. Dále podotkl, že neexistuje žádná zákonná povinnost podat žádost o udělení mezinárodní ochrany co nejdříve je to možné. V tomto ohledu odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 4. 2020, č. j. 60 Az 62/2019-44. Je podle něj také zcela v pořádku, že využil legální možnosti vycestovat z Kazachstánu na základě pracovního víza a až po jeho vypršení požádal o mezinárodní ochranu. V tomto ohledu poukázal na závěry vyjádřené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2018, č. j. 10 Azs 254/2017-40, a za irrelevantní označil argument žalovaného o bezproblémovém vycestování.
14. K odkazu žalovaného na to, že žalobce byl pouhým řadovým účastníkem demonstrací, a nikoliv jejich organizátorem, žalobce citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2020, č. j. 10 Azs 278/2019-57. Vyzvedl také, že nebyl pouhým pasivním X, ale účastnil se X demonstrací a byl aktivní i na sociálních sítích. Rovněž žalobce podotkl, že jednání policie, které popsal, mělo dopad i na jeho soukromý a rodinný život. V této souvislosti upozornil na tzv. pronásledování na kumulativním základě, k čemuž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č. j. 6 Azs 4/2012-67.
15. Dále žalobce ve svém podání uvedl, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany má povinnost tvrdit veškeré relevantní skutečnosti, kvůli nimž by mu mohlo hrozit pronásledování nebo nebezpečí vážné újmy, avšak není povinen tyto skutečnosti prokazovat jinak než vlastní věrohodnou výpovědí. V tomto ohledu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57. Žalovaný však jeho výpověď nijak nevyvrátil ani nezpochybnil. Taktéž žalobce zmínil, že v průběhu správního řízení doložil na podporu svých tvrzení veškeré důkazy, které měl k dispozici. Důkazy o svých X aktivitách však nemá, neboť veškeré dokumenty o účasti na demonstracích smazal kvůli obavám, že by je mohla objevit policie. Smazány byly i zprávy ze sociálních sítí.
16. Taktéž žalobce okomentoval k podání přiložené kopie předvolání k policejním výslechům opatřené překladem do německého a následně českého jazyka, které podle něj dokládají, že zájem o jeho osobu neopadl, a že je proti němu v Kazachstánu vedeno vykonstruované trestní řízení. V této souvislosti poukázal na to, že hrozbu trestního stíhání aproboval jako relevantní azylový důvod i Nejvyšší správní soud, a to ve svém rozsudku ze dne 12. 4. 2012, č. j. 7 Azs 9/2012-46.

17. Následně žalobce upozornil na další zprávy s informacemi o zemi původu od organizací Amnesty International a Freedom House a od US Department of State, které mají také potvrzovat věrohodnost jeho výpovědi. Nesrovnalosti ve svých výpovědích, na které odkazoval žalovaný, pak označil za drobné a způsobené nedorozuměním při tlumočení a zápisu. Nejedná se podle něj tedy o rozpory, které by měly způsobit nevěrohodnost jeho výpovědi. K tomu citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2010, č. j. 9 Azs 16/2010-229.
18. Rovněž žalobce poznamenal, že jednání, které přdestřel žalovanému, lze považovat za uplatňování politických práv. V tomto ohledu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2020, č. j. 1 Azs 3/2020-70. S odkazem na čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice pak namítl, že žalovaný nezhodnotil již proběhlé incidenty, ačkoliv jsou důležitým vodítkem při posuzování odůvodněného strachu z pronásledování. Žalobce tedy shrnul, že jednání kazašské policie je nutné posoudit jako pronásledování z důvodu uplatňování politických práv a svobod. Hrozba takového zacházení je pro něj přitom natolik reálná, že je na místě udělit mu azyl podle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu. V souvislosti s posouzením jeho žádosti podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu odkázal žalobce na výše uvedenou argumentaci týkající se posouzení jeho žádosti z hlediska ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu.
19. V souvislosti s neudělením doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a zákona o azylu pak žalobce vytkl žalovanému, že zcela zavádějícím způsobem cituje z rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Costello-Roberts proti Spojenému království. Znovu zopakoval, že na policejních stanicích docházelo k jeho mučení, jakož i k nelidskému a ponižujícímu zacházení s jeho sobou. Argument o možnosti využít ochranné mechanismy v zemi původu podle něj nemůže být použit v jeho neprospěch, neboť oficiální údaje uváděné úřady se dramaticky liší od údajů uváděných opozicí a nezávislými pozorovateli. K tomu odkázal na zprávu organizace Human Rights Watch. Dále žalobce citoval čl. 1 Úmluvy proti mučení a uvedl, že jeho vycestování by bylo také v rozporu s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 3 odst. 1 Úmluvy proti mučení a čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, tj. principem *non-refoulement*. Minimálně by mu tedy měla být udělena doplňková ochrana z důvodů upravených v ustanoveních § 14a odst. 2 písm. b) a § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.
20. Ohledně svého zdravotního stavu žalobce uvedl, že již zmínil X zdravotní problémy, které doložil lékařskými zprávami, kvůli nimž potřebuje opakované operační zákroky. Tyto problémy se přitom objevily poté, co byl v Kazachstánu na policii bit a kopán do rozkroku. Povaha těchto obtíží tedy vyžaduje, aby měl přístup k pravidelné kvalitní péči, přičemž existuje důvodná obava, že v případě návratu do Kazachstánu nebude mít k takové péči přístup, a to zejména když bude zadržen a uvězněn. Pokud tedy nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, měl by mu být udělen alespoň humanitární azyl. Závěrem svého podání žalobce setrval na žalobním návrhu uvedeném již v podané žalobě.
21. Posléze žalobce doručil zdejšímu soudu další podání ze dne 23. 5. 2023, které označil jako vyjádření v řízení. V něm se vyjádřil k některým skutečnostem vyplývajícím ze spisu. Konstatoval, že dokument označený žalovaným v napadeném rozhodnutí jako ústřížek předvolání je ve skutečnosti předvoláním, když termín „ústřížek předvolání“ je pouze podnadpis označující část předvolání, která má být ustřížena a předána předvolanému při doručení. Tento dokument je podle něj jinak stejného rázu, jako dvě

předvolání, jejichž kopie již zdejšímu soudu doložil. Dále žalobce poznamenal, že sehnat ověřený překlad dokumentu z kazašského do českého jazyka je pro něj téměř nemožné, proto předložil dokument alespoň v ruském a českém překladu.

22. Ohledně zpráv o zemi původu žalobce uvedl, že potvrzují skutečnosti, které sám v rámci správního řízení zmiňoval. Zejména podle něj potvrzují, že v Kazachstánu jsou běžné a časté případy mučení a jiného špatného zacházení ze strany policistů a vězeňských zaměstnanců, přičemž až na výjimky zůstávají tyto incidenty nevyšetřeny. Podrobněji pak rozebral obsah zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA ze dne 30. 3. 2021. K informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 30. 4. 2021 týkající se vojenské služby uvedl, že s jeho případem nijak nesouvisí, když ve svém azylovém příběhu o vojenské službě nehovořil a ani žalovaný ji žádným způsobem nevyužívá. V souvislosti s touto zprávou žalobce vyjádřil domněnku, že žalovaný ji zařadil mezi podklady pouze proto, aby vytvořil dojem pestrosti vybraných podkladů, což dle jeho názoru dokresluje nedostatečnost odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce tedy shrnul, že obsah zpráv o zemi původu je plně v souladu s jeho výpovědí a dokládá věrohodnost jeho tvrzení. Žalovaný dle jeho názoru nevzal informace ve zprávách uvedené dostatečně v potaz, případně je nesprávně vyhodnotil.
23. Příložené lékařské zprávy pak podle žalobce dokládají jeho aktuální zdravotní stav. Závěrem doručeného podání setrval na podané žalobě.

V. Obsah správního spisu

24. Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
25. Žalobce podal dne 19. 1. 2022 žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž následně byl žalovaným vyzván k poskytnutí údajů k této žádosti a rovněž předvolán k pohovoru ve věci mezinárodní ochrany. Údaje k podané žádosti poskytl žalobce dne 24. 1. 2022, když mimo jiné sdělil, že je narozen X ve městě X v X, je státním příslušníkem X X národnosti, dorozumí se rusky, je X, má dvě děti, které žijí v X, a je rozvedený. Zmínil také, že od 10. 4. 2016 do vycestování byl X (dále jen „X“). Jako poslední místo bydliště ve vlasti uvedl adresu ve městě X, kde žil sám v bytě, ale registrovaný pobyt měl ve městě X v domě rodičů. K průběhu cesty do České republiky se vyjádřil tak, že letecky přicestoval 16. 1. 2020 z X, přičemž měl vízum za účelem zaměstnání na dva roky. Od té doby se do X nevrátil a v České republice je nepřetržitě. Předtím ve státech Evropské unie nepobýval a v jiných státech mu nebyla udělena ani žádná víza nebo povolení k pobytu. V České republice ani v jiných státech dosud o udělení mezinárodní ochrany nežádal. Ke svému zdravotnímu stavu sdělil, že jej občas bolí X, ale jinak je zdravý, pravidelně nebere žádné léky a s ničím se neléčí. Ohledně důvodů své žádosti žalobce uvedl, že žádá kvůli současné situaci v Kazachstánu. X, jehož byl X, bylo X a X jsou pronásledováni. Následně vyjádřil strach o svůj život a zmínil, že Výbor národní bezpečnosti (KNB) začal X také trestně stíhat, protože má za to, že X. Jeho pronásledování přitom započalo již v roce X.
26. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany konaném dne 24. 1. 2022 za účasti tlumočnice ruského jazyka žalobce výše uvedené skutečnosti blíže rozvedl. Konkrétně uvedl, že důvodem jeho odjezdu z Kazachstánu bylo pronásledování ze strany orgánů státní moci. Upřesnil, že X účastníci se různých mítinků byli X a ten X, která je X. Vše záleželo na rozsahu demonstrace. Už v roce X byli trestně stíháni dva

X a také probíhalo pronásledování X. Neustále byli předvoláváni k výsledku a jezdili k nim domů. Rovněž žalobce zmínil, že toto pronásledování začalo na začátku roku X, když žil s rodinou ve městě X, a probíhalo po celý rok. V X se musel rozvést s manželkou, protože mu bylo vyhrožováno, že problémy bude mít i rodina. Pracovníci Výboru národní bezpečnosti a policie stále jezdili k němu domů a hledali ho. Začátkem X odjel do X, kde si zařídil novou registraci k pobytu. Střídavě pobýval v X a v X. V X se začal připravovat k odjezdu do České republiky. Následně uvedl, že konkrétně byl pronásledován tak, že jej policie zadržela, bylo mu vyhrožováno, bili ho a snažili se ho zastrašit. Zadržen policií byl asi třicetkrát. Vždy ho odvezli na příslušné oddělení a někdy ho nechali až 24 hodin bez jídla, pití a možnosti dojít si na toaletu. Někdy ho po dobu zadržení bili. Nebyl bit do obličeje, ale do rukou, zad a nohou, z čehož měl podlitiny. Zadržení trvalo až 4 dny. Dále žalobce vypověděl, že se demonstrací účastnil obvykle jednou až dvakrát měsíčně. Poprvé demonstroval v roce X a pokračoval až do X. Poté přestal, protože se bál. I když se již demonstrací neúčastnil, tak mu do místa registrovaného bydliště nosila policie předvolání k výsledku. Nikdy však již k výsledku nepřišel, protože věděl, že od X bylo X, a kdyby se dostavil, tak by se již nemusel vrátit. Oficiálně po něm nebylo vyhlášeno pátrání, ale policie ho pravidelně hledala v X a také u manželky v X. V X, kde žil v pronájmu, jej ale nenašla. Taktéž žalobce podotkl, že do X a do X pravidelně jezdil. Cílem demonstrací, kterých se účastnil bylo, aby X. Probíhaly ovšem i jiné demonstrace, např. proti X. Popřel, že by se se svými problémy na někoho obrátil. Nemělo by to podle něj smysl. Rovněž zmínil, že při jeho propuštění ze zadržení s ním nebylo oficiálně nic sepsáno a pouze ho pustili. Na dotaz žalovaného, proč žádá o udělení mezinárodní ochrany až nyní, odpověděl, že mu končí vízum a musel by do vlasti. Z internetu zjistil, že asi 5. ledna 2022 začaly v Kazachstánu velké nepokoje a proti protestujícím byly nasazeny bezpečnostní složky a přišly také armády Ruska, Běloruska a Arménie. Byl vydán i rozkaz, že proti demonstrantům se může střílet bez upozornění. Přestože nebyl v Kazachstánu, bylo v roce 2022 zahájeno jeho trestní stíhání. Vyjádřil proto obavu, že by ho na letišti ihned zadrželi. Jeho kamarád, který pracuje u policie v Kazachstánu, mu řekl, že bylo zahájeno trestního stíhání proti všem na seznamu Výboru národní bezpečnosti. Rovněž žalobce potvrdil, že dostal předvolání, které bylo doručeno k jeho rodičům, což se dozvěděl právě od nich. Rodiče poté šli na policii a tam podepsali prohlášení, že odjel a již 2 roky není v Kazachstánu. K dotazu ohledně průběhu demonstrací žalobce vypověděl, že se zúčastnil pouze demonstrací ve městě X, které probíhaly na X. Demonstrace však probíhaly i v ostatních městech. Většinou uzavřeli silnice a křičeli své požadavky. Chtěli X a někdy se demonstrace týkaly i X. Jednalo se o poklidné shromáždění, ale policie byla agresivní. Účast na demonstracích nemohl nijak doložit. Taktéž žalobce sdělil, že při vycestování z vlasti neměl žádné problémy. Nebyl oficiálně trestně stíhán a za účast na demonstracích mu byly uloženy pouze pokuty, které ovšem zaplatil. Poznamenal, že X pomáhal i prostřednictvím sociálních sítí. Poslední demonstrace se zúčastnil v X. Na této demonstraci proti nim důrazně zasáhli a on se rozhodl, že se již účastnit nebude. Policie použila gumové náboje a odvážela demonstranty na policejní stanici. On sám stačil utéct před zadržením, ale trefil jej gumový náboj. Dále žalobce podotkl, že jiné problémy než uvedené neměl, a to ani kvůli své rase, národnosti, náboženství nebo pohlaví. Následně znovu potvrdil, že nebyl trestně stíhán, a že na jednání policie stížnost nepodal, protože by to nemělo smysl. Závěrem pohovoru již nechtěl nic uvést.

27. Posléze byl žalobce předvolán k dalšímu pohovoru ve věci mezinárodní ochrany. Tento doplňující pohovor se konal dne 27. 1. 2022 za účasti tlumočnice ruského jazyka. Při něm žalobce uvedl, že nedisponuje potvrzením o svém X a zmínil, že nebyl X. Jedná se podle něj o X, které X. Poznamenal také, že od X se neúčastnil demonstrací, ale do X šířil informace o X přes sociální sítě Instagram, VKontakte a WhatsApp. Nevystupoval přitom pod svým jménem a profil nebylo možné spojit s jeho osobou. Jednalo se o profil s názvem X, který založil ze své iniciativy, ale X s ním nemělo nic společného. Na sociální sítě přispíval ve volných chvílích, dával tam různé příspěvky, např. vlastní fotografie z demonstrací nebo fotografie kamarádů. Popisoval i cíle demonstrací a své názory a myšlenky ohledně X a X. Taktéž vyzýval lidi, aby tam psali vlastní názory, příběhy, zkušenosti a problémy. Jednalo se o veřejně přístupný účet a sledujících měl asi 500 až 1 000. Profily na sociální síti VKontakte mu byly blokovány, takže je musel zakládat opakovaně. Rovněž však podotkl, že aktivitu na sociálních sítích nemůže nijak doložit. K dotazu žalovaného na myšlenku X žalobce uvedl, že podporovali X a jeho myšlenku X. Jako X jmenoval právě X. X. a X. X., kteří byli X, ale vláda je X, protože podporovali lid a demokracii. Další X neznal. Znal pouze X, kteří byli organizátory demonstrací. Taktéž žalobce sdělil, že během pobytu v České republice politicky aktivní nebyl. Dále vypověděl, že v X se bál chodit na demonstrace, protože nechtěl, aby ho tam našli, a že největší demonstrace probíhaly v X, tak jezdil tam. Přijížděl několik dní předem, přespával u kamarádu a viděl se s dětmi. Na demonstracích nikdy nevystupoval a neměl tam žádnou roli. Byl pouze řadovým účastníkem. Podotkl také, že X mají větší problémy a znovu popsal pronásledování své osoby. Upřesnil, že poprvé byl zadržen v X. V X pak byl zadržen téměř každý měsíc, přičemž zadržení se často týkalo i situací, o kterých nic nevěděl. Nezáleželo tedy, jestli byl na demonstraci či nikoliv. Chtěli po něm, aby podepsal nějaká potvrzení, což někdy udělal kvůli velkému tlaku. Naposledy byl zadržen v X. Do evidence Výboru národní bezpečnosti byl zaevidován X, když ho poněkoličkáte chytili na demonstraci. Nic oficiálního mu ovšem nesdělili. Jeho zadržení nebyla oficiální. Oficiální byly pouze pokuty, které dostal po demonstraci. Uvedl tedy, že o zadržení nedisponuje žádnými dokumenty a ani pokuty nemohl žádným způsobem doložit. Pokutu nedostal za všechny demonstrace, platil ji asi třikrát až čtyřikrát, ale nevěděl přesně kdy. K dotazu žalovaného na výhrůžky, zastrašování a bití žalobce uvedl, že ho zbili ve více než polovině případů zadržení. Někdy byly jeho zranění lehčí a někdy těžší. Na obličeji však nikdy nic neměl a nikdy neměl ani zlomeniny, pouze pohmožděniny. Bili jej mladí řadoví policisté a naposledy jej zbili v X. Celkem třikrát vyhledal po propuštění lékařskou pomoc, ale nikdy neřekl, co se mu stalo. Vždy dostal léky na bolest a odešel domů. Kdy přesně byl v nemocnici nevěděl. Na konci X pak byl v nemocnici kvůli bolesti zad, kterou měl po zranění z uvedeného bití. Dále žalobce zmínil, že policisté mu někdy vyhrožovali i tím, že jeho rodina bude trpět, ale nic konkrétního neuvedli. Na otázku žalovaného ohledně důvodů takového chování policistů odpověděl, že bylo jejich úkolem, aby se takto chovali k lidem, kteří se účastnili demonstrací, a to kvůli zastrašení. Rovněž znovu uvedl, že si na jednání policistů nijak nestěžoval, protože nebylo kam. Bylo mu vyhrožováno i trestním stíháním v případě, že podá stížnost. Podotkl, že během pobytu v Kazachstánu nebyl trestně stíhán, ale nyní je. V roce X a X za ním policisté jezdili domů, ale nedostával žádná oficiální předvolání. Posléze jezdili za jeho rodiči. Nikdy tam ale nenechali žádné předvolání. On sám byl v kontaktu s policií naposledy v X. Následně žalobce uvedl, že nedisponuje žádným potvrzením o zahájení svého trestního stíhání a zopakoval, že o něm ví od svého

známého. Nevěděl však, kdo trestní stíhání vede ani z čeho je obviněný nebo kdy došlo k jeho zahájení. K dotazu žalovaného na jeho předchozí tvrzení ohledně předvolání doručeného do domu jeho rodičů vypověděl, že policisté pouze přijeli k rodičům domů a ptali se na jeho osobu. Rodiče pak byli na policejní stanici sepsat písemná prohlášení. Žádné písemné předvolání ale nepřivezli. Závěrem žalobce sdělil, že se nemůže do Kazachstánu vrátit, protože je veden v evidenci Výboru národní bezpečnosti. Nehraje podle něj vliv, že už od X není aktivní.

28. Žalovaný si za účelem posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany opatřil i písemné materiály obsahující informace o zemi původu žalobce. Konkrétně se jednalo o písemný materiál označený jako „Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2020“, který byl překladem informace Ministerstva zahraničních věcí USA o Kazachstánu z 30. 3. 2021. Z tohoto dokumentu kromě dalšího vyplývá, že bezpečnostní složky se dopouštěly porušování lidských práv. Pracovníci státních orgánů, kteří se porušení lidských práv dopustili, byli stíháni selektivně, zejména v mediálně sledovaných případech korupce. Rovněž se dle tohoto dokumentu objevilo několik obecně známých zpráv o svévolných zabitích nebo bití s následkem smrti. Taktéž v policejních celách, zařízeních pro vyšetřování a věznicích docházelo k hrubému zacházení. Dále se uvedený písemný materiál zmiňuje o tom, že docházelo i k případům svévolného zatčení nebo věznění. Podle lidskoprávních aktivistů byly často ignorovány zákonné postupy, přičemž dlouhodobé vyšetřovací vazby zůstávaly běžným jevem. Státní orgány také často zatklly a zadržovaly politické protivníky a kritiky, včetně případů zadržení osob, které se zúčastnily nepovolených protivládních manifestací. Aktivisté a sdělovací prostředky běžně uváděli, že vláda pomocí zatykačů Interpolu perzekvuje politické protivníky, a to zejména ty, kteří mají obchodní či rodinné vazby na M. Abljazova. Podle odkazovaného písemného materiálu vláda rovněž omezovala možnost jedinců kritizovat vedení země a vykonávala i komplexní kontrolu nad obsahem internetu včetně blokování opozičních internetových stránek. Na právo svobodně se shromažďovat se vztahovala významná omezení. X pak bylo v X X jako X. Mimo to jsou součástí předmětné zprávy i informace o postoji vlády k mezinárodnímu a nevládnímu vyšetřování údajného porušování lidských práv.
29. Rovněž si žalovaný opatřil i písemný materiál ze dne 31. 1. 2022 označený jako „Kazachstán, Informace OAMP – Protesty v lednu 2022, Průběh, potlačení, dohra“. Z tohoto písemného materiálu se mimo jiné podává, že na začátku ledna 2022 proběhly v Kazachstánu násilné protesty. Dne 5. ledna 2022 pak prezident Tokajev požádal o vojenskou pomoc státy Organizace Smlouvy kolektivní bezpečnosti. Po rozšíření protestů byl 6. 1. 2022 vyhlášen dvoutýdenní výjimečný stav a 7. 1. 2022 vydal prezident povolení ozbrojeným složkám střílet bez varování. Následně došlo ke zklidnění situace. Počet zadržených přesáhl 12 tisíc. K 20. 1. 2022 bylo nadále zadržováno okolo 2 tisíc lidí a úřady iniciovaly nejméně 700 trestních stíhání. Bezpečnostní složky byly během potlačování demonstrací a bezprostředně poté obviňovány z krutého jednání, např. mučení, a porušování lidských práv. Ještě před propuknutím nepokojů byli v některých městech preventivně pozatýkáni místní opoziční aktivisté nebo novináři.
30. Dále byl součástí spisu i písemný materiál ze dne 15. 7. 2022 označený jako „Kazachstán, Informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, Stav: červenec 2022“. Z tohoto písemného materiálu se podávají informace o politické situaci, ratifikaci mezinárodních smluv o

lidských právech a základních svobodách, mučení, trestu smrti, možnosti vycestování a návratu do vlasti, spolupráci s UNHCR, azylovém systému a aktivních vojenských konfliktech. Ohledně mučení tento písemný materiál uvádí, že zákon sice mučení zakazuje, ale i v roce 2021 se objevovaly zprávy, že policisté a vězeňští zaměstnanci zadržené osoby mučili a hrubě s nimi zacházeli. Mučení a jiné špatné zacházení byly ve vězeňských zařízeních rozšířené a prakticky beztrestné. Až na několik výjimek nebylo provedeno nezávislé, nestranné a účinné vyšetřování. Ve správním spisu byl pak k tomuto písemnému materiálu připojen i písemný materiál označený jako „Kazachstán – Informace MZV ČR, č.j. 106091-6/2021-LPTP ze dne 30. dubna 2021, k č.j. MV- 31469-1/OAM-2021 – Vojenská služba“, který se obsahoval informace o vojenské službě v Kazachstánu.

31. Před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaný umožnil žalobci, aby se seznámil s podklady rozhodnutí a vyjádřil se k nim. Z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 9. 11. 2022 pak vyplývá, že žalobci postačil výčet podkladů pro vydání rozhodnutí a s poklady se nechtěl blíže seznamovat. Chtěl však pro účely řízení doložit lékařské zprávy a předvolání na policii ze dne 17. 1. 2022. K tomu uvedl, že aktuálně dochází v České republice na neurologii, protože kvůli svému zranění nemůže X. Rovněž zmínil, že tyto materiály mu poslali rodiče. Následně ještě doplnil, že dne 4. 6. 2022 mu volala z kazašského čísla paní a řekla mu, že ví, že bydlí v X, a že ho dávají do mezinárodního pátrání. Nebavil se s ní, ale ona pak začala volat jeho rodičům, aby přijímal hovory. Účelem tohoto hovoru podle něj bylo zastrašování. Číslo patrně obdržela od jeho bývalé manželky, která mu řekla, že přišli nějací lidé a ona jim jeho číslo dala. Žena, která mu volala, se představila tak, že je od policie z Auezovského obvodu města Almaty, konkrétně z imigrační služby policie. Poznamenal také, že kvůli zraněním, která mu byla způsobena v souvislosti s bitím do rozkroku v Kazachstánu, zde absolvue již druhou operaci.
32. Žalobce doložil lékařské zprávy z urologické kliniky Fakultní Thomayerovy nemocnice. Z těchto zpráv se podávají informace o jeho zdravotním stavu a doporučené léčbě. Týkají se zejména provedené X. Dále žalobce doložil i lékařské zprávy v ruském jazyce včetně překladu do českého jazyka. Tyto zprávy pocházely z let X a X a týkaly se vyšetření kvůli vyhrzlé ploténce, úrazu ramenního kloubu, který nastal v důsledku pádu ze schodů, a úrazu křížové kosti, který si pacient podle svého prohlášení způsobil v domácnosti při pádu.
33. Taktéž žalobce doložil i písemnost, která byla překladem z jazyka kazašského do jazyka ruského. Tato písemnost pak byla opatřena i překladem z jazyka ruského do jazyka českého. Jednalo se o předvolání žalobce z X k účasti na vyšetřovací činnosti. Originál v kazašském jazyce k této písemnosti nebyl připojen.
34. Následně tedy žalovaný vydal napadené rozhodnutí, s nímž byl žalobce seznámen v ruském jazyce dne 26. 1. 2023 a stejného dne si převzal i originální výtisk tohoto rozhodnutí, což vyplývá z protokolu o předání rozhodnutí odboru azylové a migrační politiky MV ČR ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky ze dne 26. 1. 2023.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

35. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze

- skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (procedurální směrnice). Po projednání věci, k němuž nařídil jednání, dospěl zdejší soud k níže uvedeným závěrům. Vycházel přitom zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
36. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu: *„Pronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“*
37. Podle ustanovení § 12 zákona o azylu: *„Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec*
a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
38. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu: *„Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“*
39. Podle ustanovení § 14a zákona o azylu: *„(1) Doplnková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
(2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje
a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“
40. Podle ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu (ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí): *„Žalobu proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany lze podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí.“*
41. Podle ustanovení § 71 odst. 2 s.r.s. : *„K žalobě žalobce připojí jeden opis napadeného rozhodnutí. Žalobce může kdykoli za řízení žalobní body omezit. Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.“*

42. Zdejší soud předně nemůže pominout skutečnost, že žaloba je ve své původní podobě na samé hranici projednatelnosti, neboť pouhý výčet ustanovení správního řádu a zákona o azylu, které měl žalovaný porušit, nelze považovat za žalobní bod ani za tzv. zárodek žalobního bodu, neboť citovaná ustanovení žalobce alespoň v minimální míře nespojil s popisem skutkového děje ani je jinak v minimální míře v žalobě neindividualizoval (srov kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2016, č. j. 4 Azs 47/2016-41, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-83. Takto formulovanou žalobu by mohl podat jakýkoliv žalobce ve věcech mezinárodní ochrany (obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2017, č. j. 2 Azs 346/2016-24, či ze dne 20. 6. 2019, č. j. 2 Azs 391/2018-34). Soud tak za řádně uplatněné žalobní body či jejich zárodek považoval námitky proti závěru žalovaného o nevěrohodnosti azylového příběhu žalobce a námitky týkající se zdravotního stavu žalobce ve vztahu k možnosti udělení humanitárního azylu. Námitkami nad rámec těchto žalobních bodů uvedených v podáních žalobce ze dne 14. dubna 2023, resp. ze dne 23. 5. 2023, nebyl soud povinen se zabývat pro jejich opožděnost s ohledem na ust. § 71 odst. 2 s.ř.s.
43. Pokud žalobce ve své žalobě tvrdí, že jeho výpověď ve správním řízení o udělení mezinárodní ochrany nebyla nijak zpochybněna, pak podle zdejšího soudu tomuto jeho tvrzení či závěru nelze přitakat. Žalovaný napadené rozhodnutí založil v podstatné části právě na závěru o nevěrohodnosti azylového příběhu žalobce, kdy mimo jiné poukazoval na některé rozpory ve výpovědích žalobce. Žalobce kupř. v rámci poskytnutí údajů ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl X, což následně v rámci doplňujícího pohovoru provedeného dne 27. 1. 2022 popřel, když sdělil žalovanému, že X nebyl, jen podporoval myšlenku X. Nyní ovšem ve své žalobě opět tvrdí, že X byl s tím, že, jak uvedl až v doplnění žaloby, jen není schopen X prokázat s ohledem na to, že X nevydává žádné X či jiné X. Žalobce také až ve své žalobě dává do souvislosti svoje X obtíže, které u něj přetrvávají i po příjezdu do České republiky, s jednáním kazašské policie, kdy byl bit do rozkroku. Ve správním řízení však žalobce uváděl bití do zad, nohou a rukou. O bití do rozkroku se nezmiňoval. Stejně tak se žádá z žalobcem doložených lékařských zpráv ze země původu nijak netýká X obtíží. Takové věcné posuny v jednotlivých tvrzeních žalobce, které lze sotva přičítat nepřesnostem při tlumočení, pak i podle zdejšího soudu nesvědčí věrohodnosti žalobce a současně jeho azylového příběhu. Tím méně pak naplnění důkazního standardu přiměřené pravděpodobnosti. Zdejší soud má za to, že se nejedná ani o drobné nesrovnalosti ve výpovědi žalobce, které by bylo možno pominout, pokud se žalobce drží jedné dějové linie, jak má na mysli Nejvyšší správní soud kupř. ve svých rozsudcích ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, nebo ze dne 29. 7. 2015, č. j. 4 Azs 114/2015-27.
44. Žalobce přesto, že se podle svých slov již od X neúčastnil demonstrací a na území České republiky nijak aktivní není, rovněž tvrdí, že má o jeho osobu policie v Kazachstánu stále zájem. Odkazuje přitom na předvolání ze dne X založené ve správním spise a na předvolání ze dne X a ze dne X, která předložil a navrhl k důkazu až v rámci doplnění žaloby. Z těchto dokladů se však podává, že se policie pokoušela předvolat žalobce v procesním postavení svědka, byť to v předvolání ze X výslovně (oproti zbývajícím dvěma) uvedeno není (pozn. v dokumentu je uveden dle českého překladu jako důvod předvolání seznámení se s předběžným vyšetřováním/s kriminálním případem a nikoli s předběžným zadržením/kriminálním případem, jak uvedl žalobce v doplnění žaloby).

Vzhledem k poměrně krátkému časovému odstupu mezi předvoláním ze dne X a předvoláním ze dne X a s ohledem na skutečnost, že byl žalobce předvoláván do stejného sídla policie a do téže kanceláře, lze však usuzovat na to, že šlo o téže řízení. V každém případě však z těchto dokladů nijak nevyplývá, že by kazašská policie žalobce trestně stíhala či jej jinak pronásledovala. Tvrzení žalobce, že se jedná jen o způsob, jak žalobce vylákat do sídla policie za účelem jeho zadržení a následného mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, nemá oporu v podkladech rozhodnutí ani v doplnění dokazování v rámci soudního jednání. Zejména pak z písemných materiálů o zemi původu shromážděných žalovaným, z nichž některé jinak vyznívají k zemi původu relativně kriticky, se žádná taková praxe kazašské policie nepodává.

45. Žalobce nadto ve správním řízení uváděl k výhrůzkám, zastrašování a bití ze strany policie, že ho zbili ve více než polovině případů zadržení. Někdy byly jeho zranění lehčí a někdy těžší. Na obličeji však nikdy nic neměl a nikdy neměl ani zlomeniny, pouze pohmožděnin. Celkem třikrát vyhledal po propuštění lékařskou pomoc, ale nikdy neřekl, co se mu stalo. Vždy dostal léky na bolest a odešel domů. Rovněž žalobce zmínil, že policisté mu někdy nekonkrétně vyhrožovali i tím, že jeho rodina bude trpět. Aniž by zdejší soud chtěl takové případné jednání policie bagatelizovat, nedosáhlo, jakkoli by případně bylo pro žalobce nepříjemné, takové intenzity, aby mohlo být klasifikováno jako pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 27. listopadu 2019, č.j. 2 Azs 35/2019-72 (bod 13), uvedl, že *„[u]měřenost a civilizovanost jednání policie je ve většině států světa znatelně menší, než jaké standardy panují v rámci euroamerické civilizace, a tedy i v České republice. Azylovým důvodem může být jen takové jednání policie země původu, na základě něhož by se žadatel o azyl mohl reálně obávat o svůj život nebo toho, že utrpí velmi vážnou zdravotní újmu. Běžný nátlak jako vydírání ze strany policie, využívání citlivých informací, nucení ke spolupráci a fyzické útoky menší intenzity zpravidla nebudou postačovat jako dostatečný důvod strachu z pronásledování.“*
46. Pokud jde o tvrzení žalobce, že mu měl být udělen humanitární azyl s ohledem na jeho zdravotní stav, konkrétně s ohledem na jeho X zdravotní obtíže, má soud tyto zdravotní obtíže u žalobce sice za prokázané, avšak již nemá za prokázané to, že by jejich odpovídající léčba v zemi původu byla pro žalobce nedostupná. Obecná nedostupnost odpovídající zdravotní péče v zemi původu se nepodává ani ze správního spisu ani z doplněného dokazování v rámci soudního jednání. Případný závěr o nedostupnosti potřebné zdravotní péče z důvodu zadržení a uvěznění žalobce by musel být předně postaven na tom, že riziko zadržení a uvěznění žalobce je alespoň přiměřeně pravděpodobné, což, jak uvedeno shora, z podkladů napadeného rozhodnutí ani z doplněného dokázání v rámci soudního jednání nevyplývá. Jestliže ani žalobce sám ve správním řízení neuváděl žádné dlouhodobé zadržení ze strany policie v době své aktivní účasti na X demonstracích, kdy každé jeho krátkodobé zadržení končilo nanejvýše pokutou, soud nenalezl žádný relevantní důvod k tomu, aby kazašská policie ve vztahu k němu takto postupovala nyní, kdy již několik let aktivní není.

VII. Závěr a náklady řízení

47. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly

- najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
48. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 13. března 2024

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D., v. r.
samosoudce